

POSTANOWIENIE

Dnia 18 marca 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Puskarski

w sprawie **W.R.**

skazanego za czyn z art. 305 ust. 3 ustawy z dnia 30 czerwca 2000 r. Prawo własności przemysłowej

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

w dniu 18 marca 2025 r.

kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w Kaliszu

z dnia 28 maja 2024 r., sygn. akt IV Ka 359/24,

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Kaliszu

z dnia 1 czerwca 2023 r., sygn. akt II K 1400/21,

postanowił:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. zasądzić od skazanego W.R. na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe postępowania kasacyjnego**

[WB]

[r.g.]

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Kaliszu wyrokiem z dnia 1 czerwca 2023 r., sygn. akt II K 1400/21, oskarżonego W. R. uznał za winnego tego, że w okresie od nieustalonej daty do dnia 16 grudnia 2019 r. w R., prowadząc działalność gospodarczą pod

nazwą F. sp. j. z siedzibą w R., działając umyślnie z zamiarem ewentualnym, w celu wprowadzenia do obrotu oznaczył podrobionymi zastrzeżonymi znakami towarowymi firmy X. towar w postaci:

- oleju hydraulicznego [...] w pojemnikach o pojemności 20 litrów w ilości 107 szt. (2.140 litrów),
- oleju [...] w pojemnikach o pojemności 20 litrów w ilości 68 szt. (1360 litrów),
- oleju [...] w pojemnikach o pojemności 20 litrów w ilości 3 szt. (60 litrów),
- oleju silnik [...] w pojemnikach o pojemności 20 litrów w ilości 71 szt. (1420 litrów),
- oleju transmisji [...] w pojemnikach o pojemności 20 litrów w ilości 104 szt. (2080 litrów),
- płynu hamulcowego [...] w pojemnikach o pojemności 1 litra w ilości 91 sztuk (91 litrów),
- płynu hamulcowego w pojemnikach o pojemności 5 litrów w ilości 36 szt. (180 litrów), a następnie w tym samym okresie w K. dokonał obrotu ww. towarami oznaczonymi takimi znakami poprzez ich sprzedaż firmie F. z siedzibą w K., czyniąc sobie z tego tytułu stałe źródło dochodu, działając na szkodę firmy X. z siedzibą w Wielkiej Brytanii, czym wyczerpał dyspozycję art. 305 ust. 3 ustawy z dnia 30 czerwca 2000 r. Prawo własności przemysłowej (tj. Dz.U.2021.324) i za to na podstawie art. 305 ust. 3 ustawy z dnia 30 czerwca 2000 r. Prawo własności przemysłowej w zw. z art. 37a k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierzył mu karę 200 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 30 zł (pkt 1 wyroku). Na podstawie art. 46 § 2 k.k. orzekł od oskarżonego na rzecz oskarżyciela posiłkowego X. z siedzibą w Wielkiej Brytanii nawiązkę w wysokości 20.000 zł. Nadto wydał orzeczenie o kosztach procesu.

Apelację od powyższego wyroku, zaskarżając go w całości, wniósł obrońca oskarżonego. Zarzucił – wskazując, że czyni to „na zasadzie art. 427 k.p.k. w zw. z art. 438 pkt 2 i 3 k.p.k. w zw. z art. 440 k.p.k. oraz art. 439 § 1 k.p.k.” – obrazę przepisów prawa procesowego, która miała wpływ na treść tego wyroku, w tym art. 7 i art. 410 k.p.k. w zw. w. z art. 4 k.p.k. oraz błąd w ustaleniach faktycznych, a „z daleko idącej ostrożności procesowej” naruszenie prawa materialnego – art. 305 §

3 w zw. z art. 120 ust. 3 pkt 3 ustawy - Prawo własności przemysłowej, a niezależnie od tego naruszenie tylko art. 305 § 3 tej ustawy.

W konkluzji wniósł o uniewinnienie W. R. od popełnienia zarzucanego mu czynu. Należy nadmienić, że ani w zarzutach, ani w części motywacyjnej apelacji nie wskazano na zaistnienie konkretnego uchybienia, które uzasadniałoby powołanie przez skarżącego art. 439 § 1 k.p.k.

Odpowiedź na apelację złożył pełnomocnik pokrzywdzonego podmiotu, zarazem oskarżyciela posiłkowego (X.), wnosząc o utrzymanie w mocy wyroku Sądu Rejonowego w Kaliszu.

Sąd Okręgowy w Kaliszu wyrokiem z dnia 28 maja 2024 r., sygn. akt IV Ka 359/24, utrzymał zaskarżony wyrok w mocy i orzekł o kosztach procesu za postępowanie odwoławcze.

Kasację od wyroku Sądu drugiej instancji, zaskarżając go w całości, wniósł obrońca aktualnie skazanego W. R. Zarzucił:

„1. obrazę przepisów postępowania, tj. art. 26 k.p.k. w zw. z art. 55 § 3 i 4 oraz art. 77 § 1 pkt 1 ustawy Prawo o ustroju sądów powszechnych oraz art. 45 ust. 1 i art. 179 Konstytucji RP, skutkującą bezwzględną przyczyną odwoławczą, o której mowa w art. 439 § 1 pkt 1 i 2 k.p.k., polegającą na wydaniu zaskarżonego wyroku przez Sąd Okręgowy w Kaliszu, w którego składzie zasiadała Sędzia Sądu Okręgowego w Kaliszu X. Y., w sytuacji gdy sędzia X. Y. nie była w chwili orzekania objęta gwarancją niezawisłości oraz bezstronności, tj. skład Sądu Okręgowego był nienależycie obsadzony (art. 439 § 1 pkt 2 k.p.c.; powinno być: k.p.k. – uw. SN);

2. rażące naruszenie prawa karnego procesowego, mogące mieć istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego w Kaliszu, tj. art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. w zw. z art. 2 § 2 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k. oraz art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k., polegające na nienależytym rozpoznaniu zarzutów apelacji obrońcy oznaczonych w pkt I apelacji, dotyczących błędnej i dowolnej ceny dowodów z opinii biegłego z dnia 17 marca 2020 r. oraz opinii uzupełniającej z dnia 17 kwietnia 2023 r. oraz zeznań świadków - poprzez pominięcie, że dowody te nie wykazały zaistnienia koniecznej przesłanki do skazania z art. 305 § 3 w zw. art. 120 ust. 3 pkt 3 ustawy - Prawo własności przemysłowej w postaci braku możliwości odróżnienia oznaczeń na towarach

objętych aktem oskarżenia od znaków towarowych zarejestrowanych przez oskarżyciela posiłkowego, co wprost obraża prawo materialne;

3. rażące naruszenia prawa karnego procesowego, mogące mieć istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku, tj. art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. w zw. z art. 438 pkt 2 i 3 k.p.k. w zw. z art. 440 k.p.k. oraz art. 439 § 1 k.p.k., polegające na nienależytym rozpoznaniu zarzutów apelacji obrońcy oznaczonych pkt II apelacji, dotyczących błędnej i dowolnej oceny dowodów - poprzez pominięcie, że dowody te nie wykazały zaistnienia koniecznej przesłanki do skazania z art. 305 § 2 z art. 305 § 3 w zw. art. 120 ust. 3 pkt 3 ustawy - Prawo własności przemysłowej w postaci bezprawności użycia znaku towarowego zarejesrtowanego przez oskarżyciela posiłkowego, jednocześnie zaś potwierdziły, że zastosowanie to miało referencyjny charakter, co wprost obraża prawo materialne;

4. rażące naruszenie prawa karnego procesowego, mogące mieć istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego w Kaliszu, tj. art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. w zw. z art. 2 § 2 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. w zw. z art. 424 § 1 k.p.k., polegające na nienależytym rozpoznaniu zarzutów apelacji obrońcy oznaczonych w pkt III apelacji przez bezpodstawne zaniechanie oceny dowodu z opinii prywatnych prof. zw. R. S. oraz z załączonych do pisma z dnia 10 listopada 2022 r. dokumentów;

5. rażące naruszenie prawa karnego materialnego, mogące mieć istotny wpływ na jego treść, a mianowicie art. 305 § 3 w zw. z art. 120 ust. 3 pkt 3 ustawy - Prawo własności przemysłowej, poprzez: 1) błędne przyjęcie, że posługiwanie się podrobionym znakiem towarowym w rozumieniu tych przepisów może obejmować sytuację, w której nastąpiło wyraźne referencyjne wskazanie, że oskarżony używa znaku towarowego dla informacyjnego oznaczenia przeznaczenia towaru, 2) zastosowanie tych przepisów do czynów dotyczących znaków towarowych UE przed dniem 16.03.2019 r. oraz 3) zastosowanie tych przepisów do ochrony Unijnych znaków towarowych, które w okresie objętym aktem oskarżenia nie były zarejestrowane dla towarów objętych aktem oskarżenia”.

Podnosząc powyższe zarzuty, wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku oraz poprzedzającego go wyroku Sądu pierwszej instancji i uniewinnienie W. R. od

popęłnienia zarzucanego mu czynu, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Kaliszu.

W pisemnej odpowiedzi na kasację prokurator Prokuratury Rejonowej w Kaliszu wniósł o uznanie tej skargi jako niedopuszczalnej z mocy prawa i pozostawienie jej bez rozpoznania, względnie o oddalenie kasacji jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 523 § 2 k.p.k. kasację na korzyść można wnieść jedynie w razie skazania oskarżonego za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe na karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania. Z kolei art. 523 § 4 pkt 1 k.p.k. stanowi, że to ograniczenie nie dotyczy kasacji wniesionej z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. Ma to znaczenie w sprawie W. R., któremu prawomocnym wyrokiem za przypisany występki wymierzono karę samoistnej grzywny. Zatem kasacja podlegała rozpoznaniu z uwagi na podniesienie w niej zarzutu wskazującego na zaistnienie bezwzględnej przyczyny uchylenia orzeczenia, przy czym nie jest to zarzut li tylko pozorny, jak zdaje się uważać prokurator, skoro z uwagi na praktykowane po 2017 r. powołania do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2018 r., poz. 3), niebędącej organem tożsamym z organem konstytucyjnym, którego skład i sposób wyłaniania reguluje Konstytucja RP (zob. pkt 1. uchwały składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 2 czerwca 2022 r., I KZP 2/22 i inne judykaty SN), kwestia prawidłowej obsady sądu orzekającego w danej sprawie bywa podnoszona przez strony, w tym w kasacjach, co prowadzi niekiedy do wydania wyroku kasatoryjnego.

Wspomniany zarzut, a tym samym przedmiotową skargę, należało uznać za oczywiście bezzasadny. Już jego redakcja nie była prawidłowa, bowiem pomijając oczywistą omyłkę pisarską (wskazanie, że chodzi o przepis k.p.c. zamiast k.p.k.) jest w nim mowa o bezwzględnej przyczynie odwoławczej, o której mowa „w art. 439 § 1 pkt 1 i 2 k.p.k.”, chociaż w tych punktach są ujęte różne bezwzględne przyczyny uchylenia orzeczenia. W końcowej części zarzutu już prawidłowo jest

mowa o nienależytej obsadzie sądu, tj. orzekającego w drugiej instancji Sądu Okręgowego w Kaliszu oraz powołano „art. 439 § 1 pkt 2 k.p.c.”, przy czym autor skargi niewątpliwie miał na myśli ustawę karną procesową.

Rozważając wspomniany zarzut należało mieć na uwadze, że w przytoczonej przez skarżącego uchwale składu połączonych Izb: Cywilnej, Karnej oraz Pracy i Ubezpieczeń Społecznych Sądu Najwyższego z 23 stycznia 2020 r., BSA I-4110-1/20, wskazano m.in., że nienależyta obsada sądu w rozumieniu art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. albo sprzeczność składu sądu z przepisami prawa w rozumieniu art. 379 pkt 4 k.p.c. zachodzi także wtedy, gdy w składzie sądu bierze udział osoba powołana na urząd sędziego w sądzie powszechnym albo wojskowym na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw, jeżeli wadliwość procesu powoływania prowadzi, w konkretnych okolicznościach, do naruszenia standardu niezawisłości i bezstronności w rozumieniu art. 45 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, art. 47 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej oraz art. 6 ust. 1 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności. Konsekwentnie, m.in. w uchwale składu siedmiu sędziów z dnia 2 czerwca 2022 r., I KZP 2/22, Sąd Najwyższy stwierdzał, że brak jest podstaw do przyjęcia *a priori*, że każdy sędzia sądu powszechnego, który uzyskał nominację w następstwie brania udziału w konkursie przed Krajową Radą Sądownictwa po 17 stycznia 2018 r., nie spełnia minimalnego standardu bezstronności i każdorazowo sąd z jego udziałem jest nienależycie obsadzony w rozumieniu art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k.

Uzasadniając zarzut ujęty w pkt 1., autor kasacji w odniesieniu do sędzi X. Y. wskazał, że cyt.:

- „w dniu [...] 2019 r. uzyskała nominację do pełnienia urzędu w Sądzie Okręgowym w Kaliszu po uzyskaniu pozytywnej uchwały nowej Krajowej Rady Sądownictwa z dnia [...] 2020 r. (Uchwała Nr [...] Krajowej Rady Sądownictwa w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na dwa stanowiska sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w Kaliszu, ogłoszone w Monitorze Polskim z 2018 r., poz. [...]);

- przed powołaniem do pełnienia urzędu na stanowisku nie uzyskano opinii zgromadzenia sędziów na temat Jej kandydatury;

- od 1 lipca 2018 r. do 30 czerwca 2019 r. była delegowana przez Ministra Sprawiedliwości do pełnienia obowiązków sędziego w Sądzie Okręgowym w Kaliszu w Wydziale Karnym, a delegacja nastąpiła na podstawie decyzji organu władzy wykonawczej (Ministra Sprawiedliwości), który piastuje jednocześnie funkcję Prokuratora Generalnego, tj. zwierzchnika służbowego wszystkich prokuratorów, którzy w sprawach prowadzonych z oskarżenia publicznego mają status strony postępowania karnego, podczas gdy kryteria stosowane przez Ministra Sprawiedliwości przy delegowaniu sędziów nie są podawane do publicznej wiadomości i decyzja w tym zakresie nie podlega jakiejkolwiek kontroli (w tym społecznej), a Minister Sprawiedliwości uprawniony jest do odwołania sędziego z delegacji w każdym czasie, w trybie natychmiastowym oraz bez podawania przyczyny, jak również bez możliwości poddania decyzji w tym zakresie kontroli sądowej”.

Skarżący przytoczył też wyrok Sądu Najwyższego z dnia 28 maja 2024 r., III KK 393/23, w którym wskazano, że postawa sędziego wyrażająca się w aprobowaniu funkcjonowania Krajowej Rady Sądownictwa w składzie ukształtowanym w trybie ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r., poprzez udzielanie poparcia kandydatom do tego organu oraz kandydowanie na urząd sędziego Sądu Okręgowego w ramach procedury z udziałem tak ukształtowanego składu Krajowej Rady Sądownictwa potwierdza brak poszanowania przez sędziego Konstytucji RP oraz wynikających z niej gwarancji niezależności władzy sądowniczej oraz niezawisłości sędziów.

Ta argumentacja (oczywiście błędnie skarżący powołał datę uchwały KRS – [...] 2020 r., zamiast [...] 2019 r.) nie może prowadzić do uznania, że uchybienie polegające na nienależytej obsadzie orzekającego w rozpatrywanej sprawie Sądu Okręgowego w Kaliszu rzeczywiście zaistniało, zwłaszcza że w tym względzie wchodzi w grę czynniki ocenne, które powinny być rozważane z najdalej idącą ostrożnością. Należy przy tym mieć na uwadze, że aby potwierdzić wspomniane uchybienie, należy ustalić inne jeszcze okoliczności niż tylko powołanie sędziego do pełnienia urzędu na wniosek wadliwie ukształtowanej Krajowej Rady

Sądownictwa. W tym względzie, co podano wyżej, skarżący zwrócił uwagę, że w toku postępowania nominacyjnego sędzi X. Y. nie uzyskano opinii zgromadzenia sędziów na temat jej kandydowania do Sądu Okręgowego w Kaliszu oraz że przez rok była delegowana przez Ministra Sprawiedliwości do pełnienia obowiązków sędziego w tym Sądzie. Takie dane rzeczywiście są zawarte w uzasadnieniu stosownej uchwały KRS, przy czym brak uchwały zgromadzenia sędziów tłumaczono odroczeniem przez Zgromadzenie Przedstawicieli Sędziów Apelacji Łódzkiej opiniowania kandydatów na wolne stanowiska sędziowskie w tej apelacji. Trudno zaprzeczyć temu, że nie świadczy pozytywnie o stosunku sędziego do porządku prawnego ubieganie się o powołanie do sądu wyższego rzędu przy świadomości, jakie przyczyny skłoniły do zajęcia takiej postawy wymieniony organ samorządu sędziowskiego, jednak sam brak opinii tego organu nie jest okolicznością takiej wagi, by uznać, że skutkuje ona uchybieniem z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. W tym względzie trzeba bowiem mieć w polu widzenia okoliczności pozytywne wymienione w uchwale KRS: długi staż orzeczniczy sędzi X. Y., która wliczając okres asesury do chwili podjęcia tej uchwały przez ponad 17 lat orzekała w Sądzie Rejonowym, zatem była sędzią bardzo doświadczoną oraz pozytywną opinię sporządzoną przez sędzię Sądu Okręgowego w Kaliszu na temat kandydatury sędzi X. Y. Akcentowano jej „wysoki poziom wiedzy, wyróżniającą znajomość prawa karnego materialnego i procesowego, biegłość w stosowaniu prawa w praktyce, rzetelność, pracowitość, staranność i systematyczność w wykonywaniu czynności, umiejętność w organizowaniu pracy, stabilność orzecznictwa, bardzo dobre wyniki postępowania odwoławczego, doświadczenie zawodowe, a także wysoki poziom kultury osobistej”. Niezależnie od małej reprezentatywności dla środowiska sędziowskiego tego organu, należy jednak wspomnieć, że Kolegium Sądu Apelacyjnego w Łodzi jednogłośnie poparło kandydaturę sędzi X. Y. do powołania na stanowisko sędziego Sądu Okręgowego w Kaliszu.

Nie może też prowadzić do uznania zasadności omawianego zarzutu wskazanie, że przed powołaniem na wspomniane stanowisko sędzi X. Y. orzekała jako sędzią delegowana w Sądzie Okręgowym w Kaliszu. W rozpatrywanej sprawie kwestia ta w istocie nie ma znaczenia, skoro wyrok nie został wydany przez

sędziego delegowanego. Celowe będzie jednak wskazać, że delegowanie sędziego do orzekania w sądzie wyższej instancji jest mającą długą tradycję praktyką i zawsze było postrzegane jako przydatne, nawet wręcz konieczne w przypadku, gdy istniała prognoza, że w przyszłości sędzia będzie ubiegał się o nominację do tego sądu. Orzekając na delegacji, sędzia daje się poznać jako potencjalny współpracownik innym sędziom, którzy w perspektywie późniejszego głosowania odnośnie do danej kandydatury mogą zorientować się co do predyspozycji sędziego delegowanego do orzekania w sądzie wyższego rzędu. Z kolei on sam może poznać specyfikę pracy w tym sądzie i podjąć bardziej przemyślaną decyzję w kwestii ubiegania się o awans zawodowy. Ma też znaczenie okoliczność, że sędzia X. Y. została delegowana do orzekania w Sądzie Okręgowym w Kaliszu przed wyrokiem Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 16 listopada 2021 r. w połączonych sprawach C-748 do C-754/19, w którym zgłoszono zastrzeżenia odnośnie do obowiązujących w Polsce unormowań dotyczących delegowania sędziów. Sąd Najwyższy przyjmuje przy tym, że nie można uznawać *a priori*, iż każdy sędzia delegowany za jego zgodą przez Ministra Sprawiedliwości nie spełnia wymogu niezawisłości i bezstronności oraz że w każdym przypadku - bez względu na okoliczności - występuje wówczas bezwzględna przyczyna odwoławcza. Naruszenie prawa do rozpoznania sprawy przez sąd niezawisły i bezstronny musi wynikać nie tyle z samego faktu delegacji, ale również z okoliczności z nią związanych albo równocześnie występujących (zob. postanowienie z dnia 19 czerwca 2024 r., II KO 43/24 i inne).

Jeżeli skarżący wskazał, nie bez racji, że przy przeprowadzaniu tzw. testu niezawisłości i bezstronności sędziego za okoliczność negatywną powinno być uznane udzielenie poparcia sędziemu ubiegającemu się o powołanie do upolitycznionej Krajowej Rady Sądownictwa, to powinien też podać, dlaczego ta okoliczność ma znaczenie w przypadku sędzi X. Y. Tymczasem w kasacji nie podano w tym względzie żadnego konkretnego, w szczególności nie wskazano komu i kiedy udzieliła poparcia przy naborze do KRS.

Sąd Najwyższy nie odniósł się do pozostałych zarzutów kasacji, przy czym należy zaznaczyć, że podniesienie ich przez skarżącego zdaje się świadczyć o jego niedostatecznej wiedzy o regułach postępowania kasacyjnego. W przypadku

skazania oskarżonego na karę wolnościową wspomniany art. 523 § 4 pkt 1 k.p.k. dopuszcza wniesienie kasacji z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k., ale nie oznacza to, że możliwe jest zamieszczenie w skardze innych jeszcze zarzutów, podnoszących rażące naruszenie prawa, ale nie skutkujące zaistnieniem uchybienia o charakterze bezwzględnej przyczyny odwoławczej (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 24 stycznia 2008 r., II KK 271/07; z dnia 3 czerwca 2020 r., IV KK 684/19; z dnia 29 kwietnia 2021 r., V KK 146/21; z dnia 27 maja 2021 r., V KK 47/21; z dnia 12 czerwca 2024 r., V KK 100/24). W konsekwencji omawianie zarzutów ujętych w pkt 2-5 przedmiotowej kasacji byłoby nie tylko zbędne, ale wręcz niedopuszczalne. Dla porządku należy wspomnieć, że w pkt 3 powołano „art. 439 § 1 k.p.k.”, ale nie jest to zrozumiałe, skoro powołano bez wskazania stosownego punktu tego paragrafu, który by identyfikował uchybienie, nadto treść zarzutu i jego uzasadnienie w ogóle nie wskazują, że skarżący rzeczywiście miał na myśli jakiekolwiek uchybienie o charakterze bezwzględnej przyczyny odwoławczej.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak w pkt 1. postanowienia. Rozstrzygnięcie o kosztach zawarte w pkt 2. znajduje oparcie w art. 636 § 1 i art. 637a k.p.k.

[PŁ]

[r.g.]